

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2024. október 17.
(csütörtök)

Szepesy László

35. HIRDESD ALKALMATLAN IDŐBEN IS!

Énekek: 105,1-2, 105,3-5

Alapige: Ámós 5,1-3

„Halljátok meg e beszédet, amelyet siratódalként szólok tirólatok, Izráelnek háza! Elesett, nem kel fel többé Izráelnek szüze; végig terült az ő földjén, és nincs, aki felemelné. Bizony így szól az Úr Isten: Amely város ezerrel indult ki, százzal marad csak meg; amely pedig százzal indult ki, tízzel marad csak meg Izráel házául.”

Imádkozzunk!

Méltó vagy, mennyei Édesatyánk, a mi hódolatunkra, imádatunkra, hálaadásunkra. Ha csak arra tekintünk, hogy Krisztus Jézusért és az Ő áldozatáért kegyelemmel hordozol bennünket nap mint nap, már öröm támadhat a szívünkben, és Téged magasztalhatunk őszinte hálaadással, lelki énekekkel, zsoltárokat énekelve. De arra is méltó vagy, hogy imádságainkban naponként megköszönjük a Te hűségedet, a Te kegyelmedet, amellyel hordozol, a Te jelenlétedet, és hogy adsz lehetőséget Hozzád térni. Köszönjük, hogy minden helyzetünkben, minden állapotunkban, örömben és szomorúságban, sikerben és bukásban, gyászban, vagy éppen életek megnyerésében, minden helyzetben Hozzád fordulhatunk, mert Te ugyanaz vagy, és sosem hagysz el bennünket, mindig köszikla maradsz, biztos vár, biztonság minden időben számunkra.

Köszönjük Neked, hogy a mai esti alkalmat is elkészítetted. Köszönjük a testvéri közösséget, amelyben együtt lehetünk. Köszönjük a Szentlélek

HIRDESD ALKALMATLAN IDŐBEN IS!

munkáját, aki szívünkben Rólad tesz bizonyosságot igéden keresztül. Kérünk, Úr Jézus Krisztus, hogy valóban munkálkodj Óáltala, szentelj meg bennünket, készíts a Tetőd kapott feladatok teljesítésére, készíts fel minden jócselekedetre, és ha kell, akkor ehhez bátoríts, buzdíts, és ha szükség van rá, ints és feddj, hogy valóban felkészültek legyünk, hogy a Te útjaidon Téged kövessünk! Így kérünk, hangozzék a Te élő szavad személyesen hozzánk, és végezze el munkáját, amit szántál neki. Legyen áldásod a mai alkalmunkon, és kérünk, hogy dicsőítsd meg magadat a mi szívünkben!

Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Isten életünk különböző helyzeteiben, szakaszaiban, korszakaiban szólít meg bennünket. Néha akkor, amikor minden sikerül, ahogy mondani szokás, amikor az ember a csúcson van, és néha akkor, amikor minden baj ránc zúdul, amikor mélyponton vagyunk. Isten bármikor szólhat hozzánk, és nem mindegy, hogy mi figyelünk-e rá, vagy nem. Jelenlegi helyzetünk és állapotunk sajnos gyakran megakadályoz minket abban, hogy meghalljuk az Ő szavát.

Mondok egy példát. Képzeljünk el valakit, aki a munkájának él, bálványként imádja azt, amit nap mint nap csinál. Ideje, ereje, figyelme, kapcsolatai és néha még vagyona nagy részét is feláldozza karrierje oltárán. Szívében sem vágyik másra, minthogy előbbre jusson. Egyszer csak azonban ezt az embert kirúgják a munkahelyéről, és hirtelen, egyik pillanatról a másikra minden terve és álma szertefoszlik. Ha ezt a személyt pont ekkor szólítja meg Isten igéje, és pont egy olyan üzenettel, hogy munkádat ne tedd bálványoddá, akkor talán odafigyel rá, és elgondolkozik a hallottakon. Természetesen nincs erre garancia, de sokszor előfordult már ez, a Szentlélek sokszor használt fel ilyen alkalmakat arra, hogy megszólítson embereket. Ez a személy talán rájön, ráébred arra, hogy mennyire idősebb Isten üzenete, és hogy mennyire oda kell figyelnie arra, amit Isten igéje mond neki.

Másrészt viszont az is gyakran előfordul, hogy Isten igéje azelőtt vagy azután érkezik hozzánk, mielőtt valami ilyesmi, valami váratlan, megrendítő esemény történe velünk, és mi egyszerűen nem hiszünk neki. Képzeljünk el ugyanazt a személyt, aki a karrierjét tette szíve bálványává. Az előmenetelét illetően a dolgok nagyon jól alakulnak. Sikeresen elvégzi a rábízott feladatokat, főnökei felfigyelnek tehetségére, szakértelmére, és még előléptetést is kilátásba helyeznek. Munkatársai megbecsülik, többen hozzá fordulnak segítségért. Azt hiszi, hogy fényes jövő áll előtte, és semmi sem állíthatja meg. Ha Isten igéje ekkor figyelmezteti őt arra, hogy a

munka ne legyen bálvánnyá számára, lehet, hogy oda se figyel rá. Lehet, hogy Isten igéje figyelmezteti, hogy az ilyen bálványokra alapozott élet olyan, mint a homokra épített ház: bármikor összedőlhet. De hiába ez a figyelmeztetés, mégsem akarja meghallani, elfogadni azt, mert egyszerűen hihetetlennek tűnik számára mindaz, amire Isten igéje felhívja a figyelmünket. Egyszerűen nem tudja elképzelni, hogy sikeres élete máshogy alakulhatna, folytatódhatna, mint ahogy ő azt elképzelte. A bálvány és a jól alakuló körülmények annyira becsapják az ilyen embert, hogy egyszerűen elutasítja Isten igéjét életének ebben a látszólag virágzó és jól menő korszakában.

Valami hasonló történt Izráellel is, amikor Ámós siratóéneket mondott felette. A prófétának ugyanis egy olyan néphez kellett szólnia, amelynek látszólag nagyon jó dolga volt, történelmének egyik virágzó korszakát élte. Királyuk, II. Jeroboám erőskezű uralkodó volt, régen elvesztett területeket hódított vissza, és újakkal növelte az ország területét. A kereskedelem virágzott, a gazdaság fellendült. Látszólag jólét uralkodott az országban. Izráel meglehetősen erős hatalommá nőtte ki magát a térségben, szomszédaihoz képest is. Egy ilyen virágzó korszakban szólal meg Ámós, és látszólag teljesen oda nem illő siratóéneket mond az ország felett.

Tudjuk jól, hogy akkoriban szokás volt a halottakat elsiratni, a temetéseken vagy a halálhír megérkezésekor siratóénekeket énekelni róluk. Bár ma már kiveszett ez a szokás kultúránkból, de megvolt a helye az ilyenfajta gyásznak is. Ezt ne képzeljük valami rituálénak csupán (azzá is válhat), megvolt ennek a lelki fontossága. Gondoljunk például arra az esetre, amikor Saul halálának hírért elvitték Dávidnak, és akkor az alábbiakról számol be a 2Sámuel 1,11-12: *„Akkor megragadta Dávid a maga ruháit és megszaggatta, úgyszintén a többi ember is, akik ővele voltak. És nagy zokogással sírtak és böjtöltek mind estvéig Saulon és Jonathánon, az ő fián, és az Úrnak népén és Izráelnek házában, mivelhogy fegyver által hullottak el”*. Ezt követően pedig Dávid siratóéneket mondott róluk, amit el is olvashatunk az igeszakasz folytatásában. Megvolt a helye ezeknek a siratóénekeknek.

A próféták közül többen is mondtak ilyen siratóénekeket, mintegy ezzel jövendölve meg egy város, nép vagy nemzet halálát, romlását (Jeremiás 9,1-22, a Jeremiás siralmainak 5 éneke, Ezékiel 19). Ámós is egy ilyen siratóéneket mond, elsiratja Izráel népét. De hogyan hatott ez a siratóéneket Izráel házára? Képzeljük el, hogy egy virágzó, erős, szomszédjai közül is kiemelkedő országot valaki elsirat. Mit válaszolnánk erre? Hogyan fogadnánk ezt? Gondoljunk bele, hogy milyen ellentét feszül az ország látszólagos helyzete és a prófétai üzenet között. Az egyik szerint az élet virágzik, a másik szerint a nép lelkileg halott. Mi mit szólnánk ahhoz, Testvérek,

HIRDESD ALKALMATLAN IDŐBEN IS!

hipotetikusán természetesen, ha itt a templomban megtartanánk egy testvérünk gyászistentiszteletét úgy, hogy ő még élne, és itt ülne! Valószínűleg nagy lenne a felháborodás, és jó nagy botrány lenne belőle. Ámós prófétának mégis valami ilyesmit kellett megtennie. A magát erősnek, gazdagnak gondoló Izráelnek, amelynek vezetői jólétben, kényelemben és pompában éltek, azt kellett hirdetni, hogy te meghaltál, és én téged siratlak. Mert a siratóének ezt jelenti: vége, nincs tovább, jön az ítélet, ami véget vet a jelenlegi életeteknek és az országnak.

Nehéz szituáció ez, nem, Testvérek, amikor az élet mást hoz, és az isteni üzenet pedig az ellentétét? Milyen nehéz feladat ez emberileg nézve! A sok optimista ember között az egyetlen „pesszimistának” lenni. Az élet jó oldalát nézők között annak lenni, aki kilóg a sorból, és a jövőt nem virágoznak, hanem hanyatlónak, egyenesen szörnyűnek látni. Mert Ámósnek az ország és a nép pusztulásáról kellett beszélnie. Az üzenet nem volt kétséges: Izráel el fog pusztulni. Milyen teher az, hogy a hívő embernek nagyon gyakran szembe kell úsznia az árral, és a keskeny úton menve időnként figyelmeztetnie kell arra a többséget, hogy a látszólagos jólét után ítélet és büntetés következik. Sokan nem szeretik ezt az Úrtól kapott feladatot, hogy ilyen időkben is hirdetni kell az Úr igéjét. Akkor, amikor látszólag minden ellene mond annak, amit mondunk. Milyen nehéz feladat ez! Amikor a körülmények és az ige összeillenek, az persze teljesen más! Amikor valaki mélyponton van, és csalódott mindenben, akkor hirdetni a megtérés lehetőségét és az evangéliumot, az más, mert akkor az illető már csalódott, és valamit keres. Amikor különféle tragédiák súlya alatt az ember összeroskad, és elveszíti mindazt, amibe korábban kapaszkodott és amiben bízott, és akkor Istenre mutatni, mint biztos kősziklára és alapra, azt szívesebben tesszük, hiszen reméljük, hogy az illetőnek segítségre, kapaszkodóra van szüksége. Bár hozzáteszem, hogy néha még ettől is félünk. De amikor mindenki elégedett azzal, amije van, amikor minden az emberi tervek és elképzelések szerint működik, és azt reméljük, hogy a holnap ígéretes jövőt tartogat számunkra, akkor előállni, és minderre rácáfolni, na, az nehéz dolog. Pedig az a helyzet, Testvérek, hogy erre is és arra is kaptunk elhívást az Úrtól. Nemcsak akkor kell hirdetnünk a világnak nem tetsző és a jelenlegi helyzettel teljesen ellentétes bibliai üzenetet, amikor mi azt jónak ítéljük, hanem akkor is, amikor az Úr küld minket, márpedig minden gyermekét elküldte, hogy hirdessétek az Úr akaratát és igéjét.

Sokan úgy gondolják, hogy pedagógiailag nem minden helyzet alkalmas arra, hogy Isten üzenetét és igéjét hirdessük. Ki kell várni, amíg valaki össze nem törik, és akkor kell megszólítani az illetőt. Ha azonban ez így lenne, akkor Izráel történelme folyamán a próféták hallgattak volna. Izráel népe ugyanis olyannyira élvezte bűnös életét, hogy különféle csapá-

sok után sem akart arról lemondani. II. Jeroboám uralkodását megelőző időkben – az előző fejezetben olvashattuk – különféle csapásokon keresztül próbálta Isten megszólítani Izráel népét, de ők nem hallgattak Rá. Jöhetett éhínség, háború, szárazság, járvány, egyik után sem akarta megváltoztatni az életét, egyik után sem akart az ország visszatérni az Úrhoz, ahogyan olvashattuk. Ha mindig az időket és alkalmakat lessük, akkor a legtöbb esetben hallgatni fogunk Isten igéjéről, és annak nem hirdetői, hanem elhallgatói leszünk, mert mindig az alkalmas időt keressük.

Pedig milyen útmutatást ad Pál apostol szeretett tanítványának, Timóteusnak? *„Hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben”* (2Timótheus 4,2). Itt az alkalmas és alkalmatlan idő nem az, amiről úgy gondoljuk, hogy Isten ilyet is, olyat is tervez, hanem amit az ember annak gondol, mert az ember úgy gondolja, hogy vannak alkalmatlan idők, az ember számára látszólag nem mindig alkalmas. De, Testvérek, ha a bűnös szív vágyait nézzük, akkor Isten igéjének hirdetése sose alkalmas. A bűnös szív sose vágyik Isten igéjére, ezért bűnös. Ne most, mert túl elfoglalt vagyok, ne most, mert túl fáradt vagyok, ne most, mert túl szerelmes vagyok, ne most, mert túl sok a gondom, bajom, ne most, mert rossz az egészségi állapotom, ne most, mert összegyűltek a bajok és a gondok. A bűnös ember számára, saját megítélése szerint sose alkalmas az idő Isten igéjére figyelni, viszont Pál apostol pont arról beszél, hogy Isten számára mindig alkalmas az idő, még ha mi nem is látjuk annak. Isten akaratának hirdetése sose haszontalan vagy hiábavaló dolog. Ne gondoljuk ezt, hogy bármikor is az. Természetesen ez nem azt jelenti, hogy minden időben ugyanazt kell hirdetni, hiszen Pál apostol is a folytatásban árnyalja, hogy meg van az ideje annak, amikor inteni, amikor feddeni, amikor buzdítani, amikor bátorítani, amikor vigasztalni kell, és amikor ítéletet hirdetni, bűnöket leleplezni, vagy örömhírt, evangéliumot hirdetni. A tartalom természetesen illeszkedhet, és kell is illeszkedjen a helyzethez, de attól még hirdetni kell Isten igéjét, ha tetszik az embereknek, ha nem.

Jézus Krisztus földi szolgálatát megnézve azt fogjuk észrevenni, hogy Ő olyan helyzetekben is előállt az Úr igéjével, amikor mi hallgattunk volna. Egy hordágyon fekvő férfit leeresztenek Elé a tetőn keresztül. Mindenki azt várta volna, hogy Krisztus ne beszéljen, hanem gyógyítsa meg, mutassa meg a nagy csodát, és ehelyett Ő megszólalt, és ezt mondta: *„Bízzál, fi-am! Megbocsáttattak néked a te bűneid”*. Nem gyógyított azonnal. Azt is csak azért tette, mert a jelenlévők szívében észrevette a felháborodást, hogy mit képzelsz, hogy ember létére bűnöket bocsát meg; holott csak Isten bocsáthatja meg azokat. Azért, hogy bebizonyítsa: Neki, Emberfiának hatalma van megbocsátani, ezért gyógyított. Ott is az emberek tettet vártak szavak helyett, és Ő megszólalt inkább, hirdette az örömhírt ennek a férfinak.

„Megbocsáttattak néked a te bűneid.” Egy másik példa. A tanítványok büszkén mutogatják Neki a jeruzsálemi templom épületét, annak nagyságát, szépségét, körbevezetik a Mestert, Krisztus pedig, mint valami – bocsánat – hangulatrontó (mert így szoktak bennünket, hívőket gyakran nevezni), elkezd beszélni Jeruzsálem pusztulásáról, és arról, hogy a templomból kő kövön nem marad. Milyen tapintatlanság ez! Vagy mégsem? Isten igéjét hirdette! Hirdetni akkor is, amikor az nem tetszik, vagy esetleg elrontja a hangulatot? Vagy a farizeusok és írástudók számtalan alkalommal gonosz szándékkal szólították meg Krisztust. Sok mai keresztyén csendben maradt volna ezekre a kötözködő szavakra, azt mondva, hogy a békességért el kell tűrni mindent, az egységért mindent meg kell tenni, inkább nem válaszolok és lenyelem. Csakhogy Krisztus nem ezt tette. Megszólalt, leleplezte a szívükben lévő gonoszságot, és igen, Testvérek, ezzel jobban elmérgesítette a helyzetet, hiszen ezek után a farizeusok még jobban gyűlölték Őt. Krisztus ezt nem tudta előre, hogy az Ő válasza, Isten igéje ezt a reakciót fogja kiváltani a farizeusokban, hogy még jobban megutálják, és keresik az alkalmat, hogy megöljék Őt? Dehogynem tudta! És mégis hirdette Isten üzenetét. Látjuk, hogy Krisztus sosem hallgatott az Úr igéjéről? Amikor mi csendben maradnánk, Ő meg akar szólalni. Amikor mi hangulatot akarnánk megőrizni, lehet, hogy Ő azt meg akarja törni. Mikor mi teljesen mást várunk: cselekedetet, Ő inkább evangéliumot hirdet.

Krisztus és Ámós példája minket is arra buzdít, hogy ne azt nézzük, hogy az embereknek mi alkalmas, és mi nem, hanem hogy ezt bízzuk az Úrra! Ha az Úr szólani akar, akkor higgyük el, az alkalmas idő lesz, higgyük ezt el, még ha emberileg nézve mi nem is ítélnénk annak. Természetesen nem mindegy az sem, hogy hogyan hirdetjük, hogy mit és hogyan mondunk, mert nagyon fontos a szeretettől való vezettetés, és hogy ne az ítélkezés vagy más egyéb lelkület legyen bennünk, de most erre nincs időnk kitérni, mert ez egy nagyon messze vezető téma. Ámósnak siratóéneket kellett mondania egy látszólag étellel teli, virágzó országnak, és azzal, hogy ezt megtette, vállalta azt is, hogy kilógjon a többség közül, vállalta, hogy sokak nemtetszését fogja ezzel kivívni, vállalta, hogy akár egyedül is maradhat abbéli meggyőződésével, hogy az ország jövője máshogy fog alakulni, mint ahogy azt várják. Vállalta, mert Isten Szentlelke felkészítette erre.

De hogyan lehet mindezt vállalni? Mi az, aminek minket, hívőket ösztönöznie kell arra, hogy bátran kiálljunk és megszólaljunk, hogy figyelmeztessük az embereket az eljövendő harag felől, arra, hogy készüljenek fel arra, hogy Isten elé kell állniuk, mint ahogy Ámós tette: „készülj Istened elé”, hogy higgyenek az evangéliumban, hogy forduljanak Jézus Krisztushoz és keressék Őt? Hát az, Testvérek, hogy szilárdan hinnünk kell, hogy Isten az Ő igéjében az igazságot bízta ránk. Az egyetlen igazságot az

ember jövője és jelene és állapota felől. Minden igehirdetőnek, keresztyénnek szilárdan hinnie kell, hogy az igében leírtak az egyetlen igazság, ami a világon létezik, mert Isten jelentette azt ki nekünk. Nem bizonytalanodhatunk üzenetünk és evangéliumunk igazsága és valódisága felől. „*Mert ha a trombita bizonytalan zengést tesz, kicsoda készül a harcra?*” (1Korinthus 14,8) Ha nem vagyunk meggyőződve az emberek bűnössége és a bűn valósága felől, ha nem látjuk hitünkkel a közeledő ítéletet és a kárhozat veszélyét, és nem bízunk Jézus Krisztus értünk hozott áldozatában, kegyelmében és mentő szeretetében, amely elégséges minden helyzetben és körülmények közepette, akkor mindaz, amit hirdetünk, erőteljesen fog hangzani, és mi magunk is bizonytalanodni fogunk. Akkor hallgatni fogunk a veszély felől, az újjászületés, megtérés szükségességéről, Isten kegyelmének nagyságáról. Akkor nem lesz igazi öröm a szívünkben, mert még nem ragadtuk meg teljes valójában az evangélium örömét. Ha nincs szilárd meggyőződésünk ezek felől, és képesek vagyunk hallgatni ezekről szereteteink előtt, akkor még valójában nem látjuk azt a feladatot, amivel Isten megbízott minket, és akkor hitünk is ingadozik. Különböző tanítások szeleitől, vagy éppen szituációktól, alkalmaktól, helyzetektől ideoda ingadozó, hanyattatott gyermeki hitünk lesz, nem pedig szilárd, aminek határozott és világos üzenete van minden ember számára.

Ámós próféta hogyan tudott kiállni egy siratóénekekkel Izráel tömegei elé? Úgy, hogy bizonyos volt abban: üzenete az igazság, és minden úgy fog történni, ahogyan azt az Úr előre megmondta. Ezért üzenetét nem úgy hirdette, mint valami bizonytalan dolgot, hanem mint biztosat, megmásíthatatlant. Nem úgy fogalmazott, hogy lehet, hogy ez vagy amaz fog történni, vagy az én személyes véleményem szerint, talán majd... Nem! Nem használt ilyen kifejezéseket. Ehelyett biztosan hirdette az ígét, mint ami már meg is történt. Mert figyeljük meg: múlt időt használ Ámós, nem jövő időt. Nem azt mondja: Izráel el fog esni, hanem tényként közli, mintha már meg is történt volna: Izráel szüze elesett. Pont. Honnan ez a magabiztoság? Honnan ez a merészség, hogy így merjen valamiről beszélni? Onnan, hogy tudta, hogy az Úr végzése ez. Márpedig amit az Úr eldöntött, elhatározott, az úgy is fog történni, akármit akarjunk vagy tegyünk is. Isten végzése felől bizonyosak lehetünk, mert Ő maga a garancia rá, hogy be fognak következni. Mindenható hatalmával, bölcsességével garantálja, hogy ítéletei megvalósulnak.

Testvérek! Az evangélium is ilyen bizonyosan elvégzett dolog, amit hirdethetünk, és hirdetnünk is kell. Pál apostol több ilyen biztos dologról ír a leveleiben, amit Isten mintegy félretett számunkra, tehát rendelkezett afelől, hogy bizonyosan bekövetkezzen. Pál többször használ egy kifejezést, ami egyszerre jelenti azt, hogy elvégzett, és jelenti azt, hogy félretett.

HIRDESD ALKALMATLAN IDŐBEN IS!

Mind a két gondolat biztosságot jelent. Ha Isten valamit félretesz számomra, akkor az biztosan ott vár rám, és az az enyém. Már most az enyém, de félre van téve számomra. És az elvégzett dolog, hogy az az enyém lesz. Például a Zsidók 9,27-ben ezt írja: „... *elvégezett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet*”. Ez a biztos jövő, erre számíthatunk. Ezt biztosabb tényként kezelhetjük, mint azt, hogy megéljük-e a holnapi napot. Azt nem tudhatom biztosra, mert az Úr nem jelentette ki nekem, de ezt igen: „... *elvégezett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet*”. De ugyanilyen bizonyos és elvégzett dolog az evangélium is a hívők számára, amit hirdetünk. A Kolossé 1,5 szerint: „*a mennyekben néktek eltett reménységért, amelyet már előbb hallottatok az igazság beszédében, mely az evangélium*”. Az eltett, félretett szó az, amit Károli az előbbi helyen elvégzett dologként fordított. Ugyanez a szó szerepel itt, de másként fordította, hogy eltett reménység, félretett, biztosan a tiétek, mert Isten gondoskodott róla. Azaz Isten bizonyosan elkészítette nekünk a mennyet, hogy ott legyen otthonunk. A 2Timótheus 4,8 szintén beszél egy számunkra félretett biztos dologról. Pál ezt mondja: „*Végezetre eltéttetett*” – ugyanaz a szó – „*nékem az igazság koronája, melyet megad nékem az Úr ama napon, az igaz Bíró*”. Az ítéletet végrehajtó Bíró nekünk, hívőknek győzelmet, koronát ígér, amelyet biztosra vehetünk, hogy megkapunk. Látjuk tehát, hogy mennyire biztos a mi üzenetünk, amit ránk bíz Isten? Mi az igazság beszédét, az evangéliumot hirdethetjük, ami nem tőlünk függ, nem rajtunk áll, hanem Istenen, és ezért bizonyos! Figyelmeztessük mi is Ámóshoz hasonlóan az embereket az eljövendő ítéletre, akármilyennek is tűnik jelenlegi életük, és az evangélium reménységét is ugyanúgy hirdessük nekik, az Úrhoz térés lehetőségét, mert ez is bizonyos és elkészítettetett. Ámós a folytatásban fel is szólítja Izráel népét arra (a következő versben, amit nem olvastam fel), hogy keresse az Urat (erről majd a következő alkalommal szeretnék szólni). Tehát ami bizonyos, arra fel kell szólítani, azt hirdetni kell, Testvérek.

Végül pedig motiváljon minket a szólásra, az igehirdetésre az, hogy az ítéletben sokan el fognak veszni és pusztulni. Ámósnak arra kellett ugyanis figyelmeztetnie Izráelt, hogy a nép 90%-a el fog veszni. Döbbenetes nagy szám ez, tragikusan nagy szám! Az ókorban, ha egy hadsereg fellázadt királya ellen, és ezt a lázadást leverték, akkor megtorlásként gyakran úgy büntették a katonákat, hogy minden tizediket megöltek. De ekkor még megmaradt a többség, a hadsereg 90%-a. Isten azonban azt mondja, hogy az Ő ítéleteiben nagy lesz a veszteség: 10% fog megmaradni. De ezzel az Úr nem mondott semmi újat, csak a korábbi ígéreteinek megfelelően cselekszik. Mert már Mózes könyvében a szövetségkötéskor, amikor ilyen szoros kapcsolatra lépett Izráel népe és Isten, már előre megmondta és fi-

gyelmezte Izráel népét, hogy ilyen súlyos módon fogja büntetni, ha El-lene fellázadnak, szövetségét megszegik, és Őt elhagyják. Az 5Mózes 28,62-ben ugyanis azt mondja: „*És kevesen maradtok meg, akik annak előtte oly sokan voltatok, mint az égnek csillagai; mivelhogy nem hallgattál az Úrnak, a te Istenednek szavára*”. Isten a Mózes könyvében előre megmondott ítéleteket teljesítette be Izráelen. Ez a nagy büntetés nemcsak az Isten ellen elkövetett bűnök nagyságát fejezi ki, hanem arra is emlékeztet, hogy ez a nép sehol sem lenne Isten nélkül. Izráel egyetlen embertől, Ábrahámtól származtatta a népet. Az ige úgy mondja: mint egy halottól, nagyon idős korában. És azt ígérte Isten, hogy sokan lesznek, mint égen a csillagok, és így is lett. De ugyanígy az ítéletben is azt mutatja meg, hogy ez az áldás az Istentől való elszakadás miatt megszűnik. Azért vesznek el sokan, mert elszakadtak az Úrtól. Testvérek, ha egy szőlővesszőt levágnak a szőlőtőről, az elhal. Ugyanígy azzal, hogy Izráel elvágta magát Istentől, hátat fordított Neki, az élet forrásától fosztotta meg magát, és választotta el. Isten nélkül Izráel népe sem maradhatott fenn, mert Isten népe volt. A testi Izráel nagy része elveszett, a lelkit viszont az Úr megőrizte. A szűz képe is ezt fejezte ki. Izráelre látszólag élete teljében, erejében szép jövő várt, de mégis elesett, mert elhagyta Istenét, a Vőlegényét. Bukása pedig végleges volt, ezért hirdeti meg Isten: nem lesz senki, aki felsegítse, aki talpra állítsa őt. És valóban Izráel országa soha nem állt helyre. Júda népe a Dávidnak tett ígérek szerint és Isten hűsége miatt megmaradt, felszámoltatott 70 évre, elvitetett fogságra Babilonba, de utána Isten szabadítása révén Jeruzsálem újra épülhetett, és az ország újra szerveződhetett. Az északi királysággal, Izráellel ez nem történt meg. Izráel népének nagy része elpusztult, a maradéknak örökre száműzetésbe kellett vonulnia, és az Ámós könyvében leírtak szerint csak egy nagyon kevés maradék mentetett meg – és erről beszél itt az Úr.

Látjuk tehát, hogy az ítélet milyen borzalmas? A kérdés ezek után az, hogy ennek tudatában, hogy látjuk, mekkora az ítélet, mit teszünk. Hallgatunk? Némán nézzük, amint körülöttünk emberek vesznek el, vagy szólunk, és az Úrhoz hívogatunk? Ámós első szava az ítélet meghirdetése után az, hogy keressétek az Urat! Megkapja a kijelentést az Úrtól, ami azzal folytatódik, hogy keressétek az Urat. Megdöbbenetek, hogy 90% elveszik, és csak a tizede marad meg? Hát keressétek az Urat! Ámósnek ez volt az ítéletre adott felelete. A miénk mi? Az ítélet napja közeledik a meg nem tért világ számára. Mit teszünk mi, hívó keresztyének? Megelégszünk azzal a tudattal, hogy mi már biztonságban várjuk vissza megváltó Urunkat, Jézus Krisztust, kényelemben élve, vagy a többséget fenyegető veszély miatt mi is mentő szeretettel figyelmeztetünk másokat, felvállalva akár a kellemetlennek tűnő vészmadár szerepét, azt, hogy bűnről, ítéletről, kegye-

HIRDESD ALKALMATLAN IDŐBEN IS!

lemről és Jézus Krisztusról beszéljünk, ami a többségnek nem fog tetszeni? Ámós küldetése nemcsak az ítélethirdetés volt, hanem az Úrhoz térésre való felszólítás. Készüljete Isten elé, keressétek az Urat! Ma is aktuális üzenetek ezek, amelyeket Isten a szívünkre akar úgy helyezni, hogy ne hagyjanak minket nyugton egészen addig, amíg másoknak nem hirdetjük! Mi már az evangélium nagyobb világosságánál élünk, hiszen ismerjük, hogy mit tett értünk Jézus Krisztus. Valljuk meg bátran az igazságot, amelyben reménykedünk is, és hirdessük azt alkalmas és alkalmatlan időben! Isten Szentlelke vezessen minket ebben!

Imádkozzunk!

Mindenekelőtt hálát adunk Neked, mennyei Édesatyánk, hogy mindig küldesz embereket, szolgálókat, akik hirdetik a Te akaratodat és ígéretet. Bár a világ és bűnös szívünk próbál nem hallani Téged, és elhallgattatni azokat, akik Rólad beszélnek, és a Te ígéretet hirdetik, köszönjük, hogy Te ezt sosem hagytad. Minden időben rendeltél ki újabb és újabb szolgálókat, akik bátran előálltak, vállalva akár a kiközösítést, vagy azt, hogy vészmadárnak nevezik őket, és hirdették a Te csodálatos dolgaidat. Köszönjük Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy mindig gondod van így is ránk, és ilyen mentő szeretettel keresel, hosszan tűrve, minden egyes nap minket.

Köszönjük Neked, hogy egykor minket is megtaláltál. Lehet, hogy nem volt alkalmas az idő, mégis megszólítottál. De köszönjük, hogy csak a mi szemszögünkből lehet valami alkalmatlan, mert Te minden időt, minden helyzetet alkalmassá tudsz tenni a Te terveid és akaratod megvalósításához. Ebben bízva kérünk, hogy bátoríts minket a szólásra! Akár arra, hogy ha valakit vigasztalni kell, vagy arra, ha bátorítani, arra, ha felsegíteni, vagy éppen figyelmeztetni, inteni, az ítéletet hirdetni. De kérünk, hogy adj örömet is a mi szívünkbe, és segíts, hogy az öröm, az evangélium hírvivői hadd lehessünk! Kérünk, hogy segíts nem elhallgatnunk semmilyen ígét, amit a Te könyvedben, a Szentírásban elénk adsz! Ne válogassunk hangzatosabb, örömmel telibb üzenetek, illetve leleplező vagy éppen ítéletre figyelmeztető igék között, hanem teljes akaratodat hirdessük. Kérjük ehhez, Urunk, Szentlelked bölcsességét, szelídségét, szeretetét, és kérjük, hogy azt az ígétet, amelyet megadtál tanítványaidnak, hogy nem kell aggódniuk, hogy mit fognak mondani, mert majd a Lélek megadja, ezt mi is tudjuk magunkénak tudni és bízni benne! Bízunk abban, hogy Te akarsz általunk is szólni másokhoz.

Így kérünk, szólítsd meg szeretteinket, akik még nem a Tied! Barátainkat, akiket annyira becsülünk és szeretünk, kérjük, hogy a jövőjük szemszögéből is hadd tisztázódjon, hogy merrefelé tartanak, és kérünk, könyörülj rajtuk, adj nekik új szívet, új életet! Kérünk, minden nehéz helyzetben

segíts a nehéz beszélgetést Rád bízunk! Látod, hogy egyen-egyenként hogyan viseljük az elutasítást, hogyan hordozzuk akár a megvetést, akár azt, hogy vészmadárnak mondanak bennünket, mert a bűnről beszélünk vagy az ítéletről, kérünk, hogy mindezekben Te magad beszélj velünk, erősíts minket abban, amiben kell, és tisztogass minket! Köszönjük Neked, hogy igédet nap mint nap adod nekünk.

Kérünk, hogy erősítsd betegeinket, akik kórházban vagy otthon fekszenek! Erősítsd őket hitükben, hogy a test fájdalmait hordozva is Benned bízzanak, és Hozzád forduljanak! Kegyelmed szerint pedig adj nekik gyógyulást! Könyörgünk gyászolóinkért. Te legyél a vigasztalónk minden veszteség közepette, Te, aki a minden vigasztalás Istene vagy, és aki magad vagy a „feltámadás és az élet”, és örök örökséget, életet készítettél számunkra Jézus Krisztusban!

Eléd hozzuk, Urunk, alkalmainkat. Kérünk, áldd meg összejövedeteleinket, akár bibliaórák, akár nagyobb gyülekezeti alkalmaink legyenek! Kérünk, hogy a Te igéd mindig találja meg az útját a mi szívünkbe, és hogy Te tedd, mint a magot a földben, élővé, gyümölcsözővé!

Köszönjük, hogy lelkipásztorunk is hirdetheti más gyülekezetben a Te élő szavadat. Áldd meg az ő alkalmait is estéről estére!

Könyörgünk, hogy készíts fel bennünket a visszajövedeledekre is. Köszönjük, hogy mi már reménnyel, örömmel várhatjuk a szemtől szembe találkozást. Ha pedig még félünk ettől, akkor Te beszélj velünk, és Te add a Te békességedet nekünk! Addig is őrizz minket a hit útjain, az engedelmes-ségben, a Te parancsolataidra való törekvésben, és munkáld azt, hogy szeressünk Téged teljes szívünk-ből, teljes lelkünk-ből, teljes erőnk-ből és elménk-ből, és egymást is legalább annyira, mint magunkat! Így őrizz minket Szentlelked munkája révén a hitben, a Te útjaidon!

Kegyelmedben bízva kérünk, Krisztusért hallgass meg!

Ámen.

105. ének

1. Adjatok hálát az Istennek,
Imádkozzatok szent nevének!
Hirdessétek dicséretét
És minden jótéteményét!
Beszéljétek a nép előtt
Nagy csudáit, melyeket tött!

2. Néki vígan énekeljétek,
Sok csuda dolgát dicsérjétek!
Magasztaljátok szent nevét,
Kik szívből félitek őtet!
Örvendjen azoknak szívek,
Kik az Úrról emlékeznek!

3. Keressétek e kegyes Urat
És az ő színét és hatalmát!
Meggondoljátok dolgait,
Ne felejtsétek csudáit!
Ítéletit hirdessétek,
Melyek ő szájából jöttek!

4. Népét vígsággal ő kihozta,
Választott népét vigasztalta.
A pogányok tartományát,
Ezeknek adta országát,
Mit kezükkel munkálkodván,
Szerzettek volt ez országban.

5. Ezt nékiek azért mívelte,
Hogy gondjuk légyen törvényére,
Hogy fogadják meg ő szavát,
Megtartsák parancsolatát,
És örökké megőrizzék,
Melyért dicséret Istennek!